

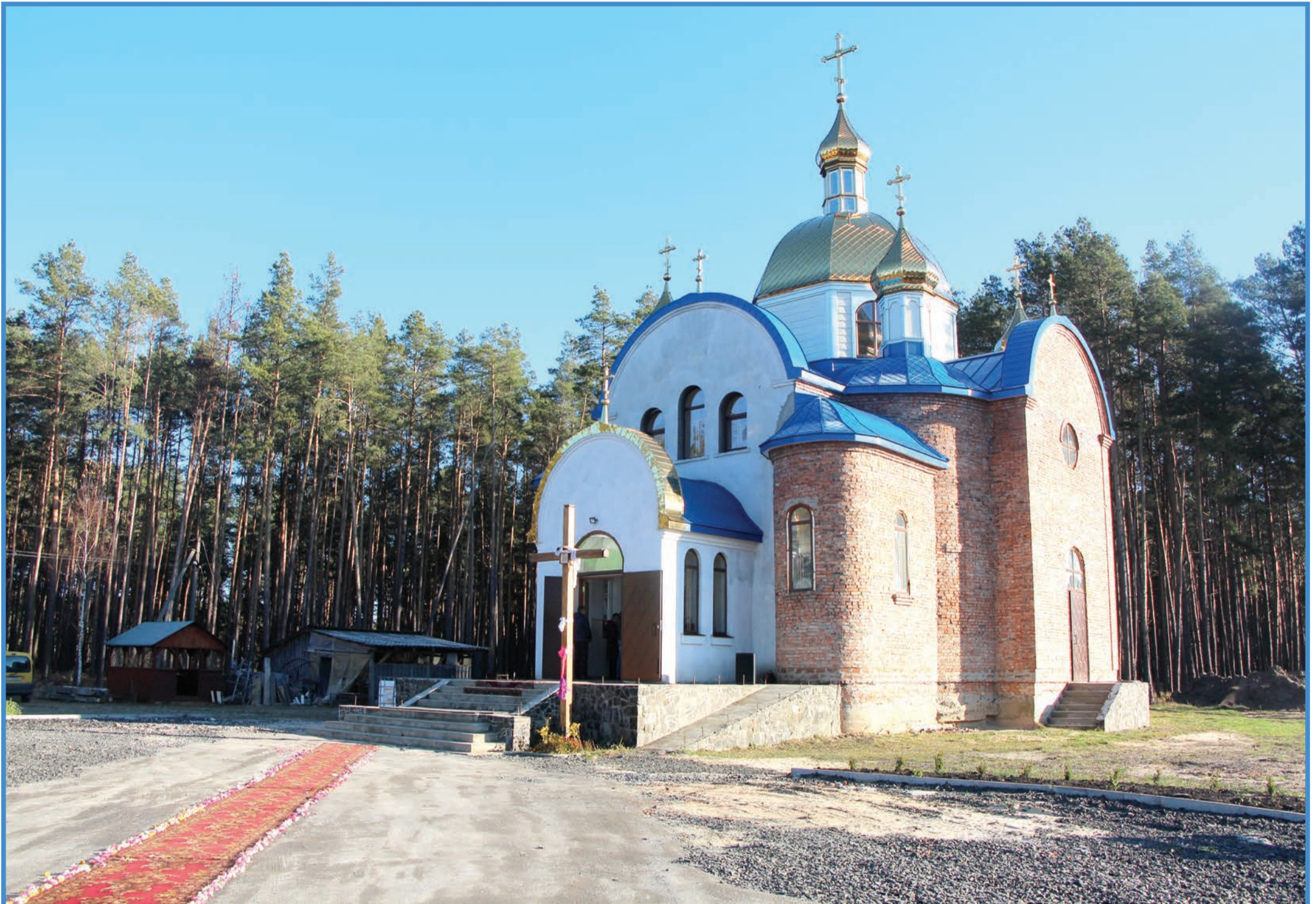

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 12 (169) грудень 2018 року

У Маневичах освятили новий храм Мучениць Віри, Надії, Любові та матері їх Софії. Як це відбувалося – читайте на с. 5

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

6 грудня – пророка Софонії

Святий Софонія, один із дванадцяти «малих пророків», походив з гірської країни Саравафа, або Варафа. Він був знатного роду і жив при юдейському царі Йосії, за 600 років до Різдва Христового. Благочестивий цар, старанно дбаючи про відновлення істинного богошанування, майже забутого юдеями, викоринював ідолопоклонство. Він одновив колишню велич храму Соломона, що прийшов до повного занепаду, зруйнував язичницькі жертovníки, змусив кожного строго дотримуватися закону Мойсея.

Але, незважаючи на це, важко було народів, вже укоріненому в лувкавстві, повернутися до Бога. Євреї, зі страху перед царською владою, перестали відкрито служити ідолам, але

в серці своєму таїли прихильність до многобожництва.

Серед такого нечестя і язичницької темряви Софонія сявав благочестям і гаряче молився про навернення співвітчизників на шлях істини і спасіння. І ось, у відповідь на молитву, було до Софонії слово Господнє. Бог, що бачить серця людські, обрав його Своїм пророком і повелів сповістити юдеям грізні кари, які чекають їх за служіння хибним богам. Виконуючи наказ Господній, Софонія пішов по містах і селах юдейських, усюди спонукаючи народ до виправлення і покаяння.

Сповідуючи покарання юдеям, угодник передбачав близьку загибель і язичницьких народів. Звертаючись до рідного Єрусалима, пророк з великим сумом бачить, що він не кається прикладами покарання нечестивих

народів і залишається затятим у своїй помилках. Єрусалим «не слухає голосу, не приймає настановлення, на Господа не уповає, до Бога свого не наближається. Князі його посеред нього – леви, що рикають, судді його – вечірні вовки, які не залишають до ранку жодної кістки. Пророки його – люди легковажні, віроломні; священики його осквернюють святиню, зневажають закон. Господь праведний посеред нього, не робить неправди, щоранку являє суд Свій незмінно; але беззаконник не знає сорому. Я знищив народи, зруйнував твердині їх; порожніми зробив вулиці їх, так що ніхто вже не ходить по них; зруйновані міста їх: немає жодної людини, немає жителів. Я говорив: «бійся тільки Мене, приймай настановлення!» і не буде

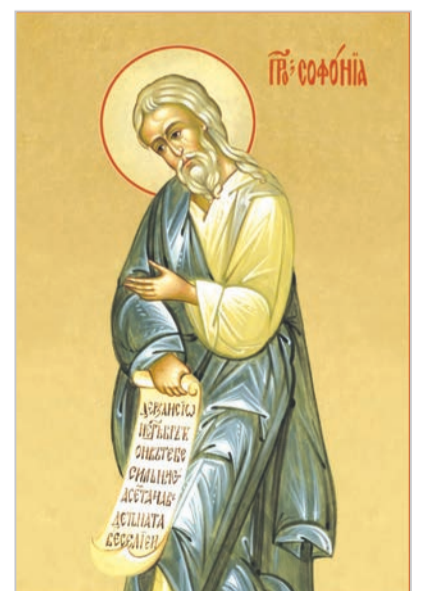
знищене житло його, і не спіткає його зло, яке Я визначив йому» (Соф. 3:2-7).

А від Ізраїлю, пише Софонія, залишаться тільки люди лагідні і смиренні, які з трепетом обернуться до Господа, і цей залишок уже не буде творити неправди.

Свята Церква бачить у словах Софонії чітку вказівку на благодатні месіанські часи взагалі, зокрема, на урочистий вхід Господа Ісуса Христа в Єрусалим, коли весь Сіон зустрічав Його як царя, що має бути посеред Свого народу (і євреїв, і неєвреїв).

Так мовив Софонія, пророкуючи грізні суди Божі, щоб повернути грішників до покаяння, сповіщаючи безмежні милості Господні.

Віталій КЛИМЧУК

Наша газета – у Вашу скриньку
Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **2 грн 49 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

У ХРЕСТОВОЗДВИЖЕНСЬКОМУ БРАТСТВІ – НОВЕ КЕРІВНИЦТВО

У Луцькому Хрестовоздвиженському православному братстві (відродженому) 18 листопада відбулися звітно-виборчі збори.

Змінено керівний склад і затверджено новий статут. Про це інформаційній службі єпархії повідомили намісник однойменного братського монастиря ієромонах Никодим (Смілий) та завідувач Музею Луцького братства Олена Бірюліна.

Новим головою обрано Ігоря Бурчака, кандидата технічних наук, професора кафедри інженерної та комп'ютерної графіки Луцького національного технічного університету. Його заступниками стали братчик Аскольд Пекарський і о. Никодим, якого ще обрано й радником із місійних питань. На зборах порушено чимало інших проблем, зокрема, щодо збору коштів на реконструкцію братського некрополя.

Понад 21 рік Братство очолював Андрій Бондарчук, письменник, журналіст, депутат

Верховної Ради України I скликання. За цей час відроджено некрополь, засновано музей, здійснено багато інших добрих справ.

Луцьке Хрестовоздвиженське братство засновано 1617 року, воно зробило великий внесок у тогочасне православне життя Луцька й Волині (функціонували школа, сиротинець, друкарня тощо). Після перерви в діяльності юридичне підтвердження своїх прав отримало в 1873-му. На той час Братство нараховувало 79 осіб. Його членами-покровителями були: київський, волинський і подільський генерал-губернатор, генерал-ад'ютант Ф. Трепов, обер-прокурор Святійшого Синоду К. Победоносцев. Активну участь брав голова з'їзду мирових посередників П. Косач – батько Лесі Українки. Почесним членом був історик, етнограф, архівіст, письменник О. Левицький.

Тоді за почином Братства розпочалася

відбудова пам'ятки архітектури XVII ст. – Хрестовоздвиженської церкви (освячено у серпні 1890 р.), оздоблено кілька занепалих на той час храмів (зокрема, Свято-Троїцький кафедральний собор і Свято-Покровську церкву), зведено нові каплиці в центрі Луцька.

1890 року Братство облаштувало давньосховище, в якому зберігалися рукописні книги і стародруки, що належали братській книгозбірні в минулому. На його базі проводилась екскурсійна робота (фактично – перший громадський музей Луцька). Братчики також заклали: книгарню, бібліотеку, притулок і лікарню для найбіднішого населення міста й околиць, відкрили церковнопарафіяльну школу. Згодом при школі діяли вечірні класи для дорослих. Усі братські заклади були доступні для людей різного віросповідання та статків. Братство організувало для населення краю народні читання.

Після Першої світової війни, коли Західна Волинь увійшла до Польщі, Братство стало виразником інтересів української людності краю та його просвітницьким центром. У той час братчики переклали українською мовою багато богослужбових книг.

На початку 1944 року, після входження до Луцька Червоної армії, Братство знову припинило існування, а 1990-го – знову відновилося, вже як Волинське крайове братство Святого Андрія Первозваного. Отже, Луцькому Хрестовоздвиженському – понад 400 років.

Не так давно в його музеї вперше представлено нову корогву – символ Братства, у виготовленні якої (комп'ютерний варіант-модель для машинного вишивання) взяв участь теперішній голова Ігор Бурчак.

Оксана КАРНКОВСЬКА.
Світлина з архіву Олександра Лукашевського
та з сайта lutsk-ntu.com.ua

РОЗДУМИ

Грудневий морозний ранок залишається у пам'яті чи не кожної дитини: несподівано під подушкою після солодкого сну знаходять малеча омріяний подарунок. Подвійна радість ще й тому, бо такий щедрий сюрприз позначено неймовірною таємничістю: хтось проник уночі в кімнату і залишив у серці невимовну радість. Відразу ж виникає питання – а хто ж такий Миколай? Чому він не хоче з'явитися на очі, послухати віршика від слухняних діток, погостювати із татом за щедрим столом?

А все тому, що святий Миколай робив добро людям таємно і безіменно. Ще в дитячі роки він допомагав бідним сусідам, приносив продукти, залишав на видному місці й хутко біг, аби ніхто не здогадався, що це його рук справа. Всі вважали такий дарунок за диво, всім було приємно, а найбільше радів із того Миколай.

Проте угодник не був першим у величній справі безіменного добра. Згадаймо, скільки незабутніх див створив Ісус Христос перед Своїми апостолами та всіма людьми. Вілікував десятох прокажених – «Виходили також і біси з багатьох, викрикуючи і кажучи: Ти Христос, Син Божий. А Він забороняв їм казати, що вони знають, що Він Христос» (Лк. 4:41); оживив у печері мертвого Лазаря; врятував від кровотечі жінку; повернув до життя дочку начальника синагоги: «Він же, виславши всіх геть, узяв її за руку і виголосив: дівчино, встань. І повернувся дух її, і воскресла вмиль, і Він звелів дати їй їсти. І здивувалися батьки її. Він же повелів їм нікому не казати про те, що сталося» (Лк. 8:54–56).

Чи не після кожного дива, яке творив Ісус, звучало прохання до очевидців – нікому не казати про те, що сталося. Яку мету переслідував Спаситель, залишаючись у свідомій тіні власної популярності й величчя? Адже Той, Кому потрібно знати про створене добро, знатиме про це без зайвого нагадування. Щире і справжнє добро тому і щире, бо не претендує на плату. Нині з'явилась навіть приказка: «Спасибі на хліб не намажеш». Автор цього вислову ніби й народ, проте не всі із вірян можуть підписатися під ним, бо знають приклади допомоги ближньому без конкретної плати і без зазначення імені жертводавця.

Наше суспільство уже традиційно звикло до «добрих» справ

під час передвиборчих кампаній. Кандидати на владний престол не стануть нічого вручати електорату, допоки не налаштують для зйомки об'єктиви фото і телекамер. Автор цих рядків був свідком, коли група на чолі з народним депутатом при виїзді у віддалений округ змушена була вертатися з півдороги до обласного центру, аби забрати журналіста, про якого геть усі забули і без якого поїздка до виборців втрачала будь-який сенс... «Горе вам, ситі нині, бо будете голодувати. Горе вам, що смієтесь тепер, бо будете плакати і ридати! Горе вам, коли всі люди говоритимуть про вас добре, бо так робили лжепророкам батьки їхні» (Лк. 6:25–26).

Ні для кого не секрет нині ціна здобуття депутатського мандата. Потрібно вкласти мільйони, аби верховодити законами у столиці. Але ж той, хто вкладає у «справу» власні кошти, мусить згідно із законами бізнесу «взяти» сторицю. «Блаженніше давати, ніж брати» (Дії 20:35) до таких ділків не стосується аж ніяк, бо вони дають, аби брати куди більше, ніж дали.

Здобути славу в ефірі чи на газетних шпальтах, аби використати її з користю для себе – формула успіху нинішніх політиків. «Як ви можете вірувати, коли приймаєте славу один від одного, а слави, яка від Єдиного Бога, не шукаєте?» (Ін. 5:44).

На жаль, не запам'яталося ім'я крутого бізнесмена, але й досі у пам'яті яскравий учинок – віддав удіві загиблого воїна свою депутатську зарплатну картку – жертвність, достойна поваги. Є бажання молитися за його здоров'я і просити у Творця багато літ життя, щоби згорьована жінка отримувала якнайдовше не такі вже й малі кошти і виховувала дітей-сиріт зі щирою вдячністю до жертводавця.

Якщо хтось із вірян свідомо спроможеться на безіменне добро для ближнього – будьте певні, ваше ім'я не залишиться поза увагою і достойний вчинок буде належно оцінено Всевишнім, тож конкретну подяку відчуєте ще за земного життя чи в Небесах.

Віталій КЛИМЧУК

ПОВОРСЬК: 165 РОКІВ ЗРУЙНОВАНОМУ ХРАМОВІ ТА 15 – ВІДБУДОВАНОМУ

З нагоди подвійного ювілею в парафії Покрови Пресвятої Богородиці цього села Ковельського районного деканату митрополит Луцький і Волинський Михаїл 11 листопада, в неділю 24-ту після П'ятдесятниці, очолив Божественну Літургію.

Під час проповіді владика наголосив, що основою християнського життя є молитва і покаяння. Ми повинні завжди пам'ятати про стан нашої душі. Необхідно турбуватися

за неї, бо не знаємо, коли Суддя прийде судити. Проте піклуйтесь про душу, не слід забувати і про тіло. Бо наше тіло – це храм Святого Духа.

Також під час Служби архієрей освятив відреставровану копію Белзької (Ченстоховської) ікони Божої Матері. Для реліквії виготовлено спеціальний кивот.

На завершення Богослужіння митрополит вручив благословенні грамоти активним

парафіянам. Разом із архієреєм молилися декан протоієрей Іван Бонис, настоятель парафії протоієрей Дмитро Андрухів, духовенство Ковельського районного, Маневецького деканатів та Львівської єпархії, миряни.

Свято-Покровський храм у Поворську збудували 1853 р. за кошти вірних та місцевого священика. Уже з 20-х років парафія була активною поборницею автокефалії

Української Церкви, майже завжди проводила Богослужіння українською мовою. Але на початку 60-х років, під час хрущовських гонінь, за наказом комуністичної влади церкву було розібрано.

У травні 2003 р. в селі знову заснували храм на честь Покрови Пресвятої Богородиці. 18 вересня 2005 р. тоді ще єпископ Луцький і Волинський Михаїл освятив цей Божий дім.

У МАНЕВИЧАХ ОСВЯТИЛИ НОВИЙ ХРАМ

17 листопада митрополит Луцький і Волинський Михаїл здійснив чин освячення церкви Мучениць Віри, Надії, Любові та матері їх Софії в цьому райцентрі й відправив у ній Божественну Літургію.

Високопреосвященний привітав учасників торжества з подією та зазначив, що храм – місце, де є повнота дарів благодаті Святого Духа. Звичайно, ми молимося і вдома, але лише в церкві можна відчутти найбільше наближення до Бога. Архієрей висловив радість, що вірні цієї парафії не були байдужі й змогли збудувати місце для спільного творення молитви.

Разом із керуючим єпархією служили: маневецький декан протоієрей Андрій Закидальський, настоятель громади протоієрей Михайло Мельничук, інше духовенство – місцеве, Рожищанського, Ківерецького, Горохівського деканатів, а також із Володимир-Волинської та Рівненської єпархій. У Відправі взяли участь представники районної влади.

Після Богослужіння владика вручив відзнаки. Церковні нагороди отримали о. Михайло та найактивніші парафіяни: Олександр Мороз, Валентина Ларина, Олександр Масюк.

Хрест під зведення храму на цьому місці було освячено в 2001 р. Тоді розпочалося зведення невеликої дерев'яної церкви Святої Трійці, яка і зараз знаходиться на території. У 2003 р. з благословіння митрополита Луцького і Волинського Якова (Панчука) благочинний кафедрального собору Святої Трійці в Луцьку протоієрей Володимир Подолець освятив цей Божий дім для звершення Богослужіння, допоки закінчиться спорудження великої церкви.

Наріжний камінь майбутнього храму Мучениць Віри, Надії, Любові та матері їх Софії освятив тоді ще єпископ Михаїл 30 вересня 2006 р.

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

АФОНСЬКІ РЕЛІКВІЇ ПОДАРУВАЛИ ХРАМОВІ В ЛУЦЬКУ

З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла настоятель парафії Іова Почаївського, що в обласному центрі, священник Олександр Вронський у складі паломницької групи здійснив подорож до святинь Греції.

З гори Афон, як повідомив душпастир у «Фейсбучі», він привіз копії чудотворної Ватопедської ікони «Відрада» («Утішення») та пояса Пресвятої Богородиці, а парафіянин Олександр Кравченко – ікону Пантелеймона Цілителя. Їх вони подарували церкві.

28 жовтня у храмі Іова Почаївського під богородичні співи миряни зустрічали ці святині. Прибули також настоятель луцького Хрестовоздвиженського братського монастиря ігумен Никодим (Смілий) із братією. Хресною ходою учасники відправи обійшли навколо Божого дому.

«Відрада, або Утішення» – так іменується одна з найшанованіших ікон Божої Матері на Афонській горі. Її ще називають Ватопедською, оскільки знаходиться цей образ у Ватопедському монастирі. На іконі Богоматір зображена повернутою обличчям до правого плеча. Згідно з переданням, у 807 році Пресвята Діва звернула Своє обличчя до ігумена монастиря, який стояв на молитві біля святої ікони. Богородиця попередила його про намір розбійників пограбувати монастир. Ігумен вжив запобіжних заходів, і обитель була збережена. День вшанування ікони – 3 лютого.

Оксана КАРНКОВСЬКА.
Світлина з архіву священника
Олександра Вронського

НА КОВЕЛЬЩИНІ ОСВЯЧЕНО ЩЕ ОДИН БОЖИЙ ДІМ

У с. Черкаси Ковельського районного деканату освятили храм Великомучениці Варвари. Чин освячення здійснив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 18 листопада, у неділю 25-ту після П'ятдесятниці.

Під час проповіді керуючий єпархією зазначив, що внутрішнє бажання бути з Творцем стало причиною сьогоднішнього освячення Господнього дому. «Адже людина завжди вибирає, як і де їй краще жити, але найкраще почувається, коли душа з Богом. Саме це й спонукало вас побудувати храм».

За Богослужінням чергову священичу нагороду отримав настоятель громади протоієрей Василь Старевич. На завершення Відправи владика відзначив нагородами, зокрема

благословенними грамотами, активних парафіян, будівничих та жертводавців храму.

Разом із високопреосвященим молилися ковельський районний декан протоієрей Іван Бонис, настоятель о. Василь, духовенство Ковельських міського та районного деканатів, голова РДА Віктор Козак, очільниця Люблинецької ОТГ (до якої входить с. Черкаси) Наталія Сіховська, інші миряни.

Довгий час черкащани не мали місця для молитви, тому Богослужіння звершувалися у колишньому приміщенні штабу військової частини. Пізніше для громади було виділено недіючий військовий склад, який перебудували під храм.

Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина інформаційної служби єпархії

